

Единъ животъ.

ова, което ще ви разкажа е станало въ прѣдградието на голѣмия столиченъ градъ. То е така тежко, така тъжно, че винаги когаго надвисналитѣ надъ студеното кладенче теменужки заслужваха потайното клокочене на изворнитѣ води, които разказваха тази тъжна приказка, тѣ навещаха миризливитѣ си вѣнчета, оросени съ ситни капчици сълзи и унесено заслушаха:

1. Фабриката.

Край криволицитѣ на красивия Искъръ се издигаха грамадни здания. Тѣхнитѣ високи кумини се провираха въ облацитѣ и бѣлваха непрѣстанно черни кълба димъ. Прѣзъ-отворенитѣ прозорци на зданията долитахъ адски шумъ: тракаха колелата, плющѣха каиши . . . Вѣченъ грохотъ идѣше отъ тѣзи голѣми красиви здания, край които непрѣстанно се извиваше като змия тренъ, локомотива на който се надпрѣварваше съ пищенето на фабричната свирка . . .

2. прѣдградието.

Далечъ, тамъ въ полето, се виждаха низки кжшурки, прѣзъ прозорчетата на които едва се провираха слънчевитѣ лъчи. Тѣ бѣха малки, мръсни, опушени.

Въ това прѣдградие на красивия столиченъ градъ, живѣха и умираха хора, вѣчни работници на фабриката.